

насъ. Отъ радостъ, че ни вижда, той едва говори. А говори на нашия езикъ“.

Приближили го и почнали да го успокояватъ. И той се свѣстилъ отъ радостъ, та почналь да имъ разказва кой е и какъ е попадналь тамъ. Той билъ Андрей. Въ оная нощъ, когато „Сполука“ потънала, той съ още двама моряка, се заловили за една греда и дълго плавали изъ тъмнината безъ да знаятъ на кжде. Морето ги изхвърлило на този брѣгъ. Отначало живѣли тукъ тримата, но после двамата му другари заболѣли и умрѣли. „Азъ ги погребяхъ тамъ подъ онзи хълмъ и оттогава живѣя самъ-самичккъ на този пустъ островъ. Не помня колко години вече съмъ тукъ“, добавилъ Андрей. „Може би десетъ, а може и повече години да сж минали. Бѣхъ съ черни коси, а сега и косата и брадата ми побѣляха. Тукъ зима не става и не забелѣзвашъ кога минава годината. У дома нѣ-